

La frase del dia

“Si Puigdemont ha d'acabar com Companys, primer n'hi haurà molts més, no estarà sol”

Gabriela Serra, DIPUTADA DE LA CUP

Tribuna

Oriol Farrés Juste. Prof. de filosofia de la UAB i membre de l'Assoc. Manuel González Alba

Adeu, país xaruc

Per entendre'ns: és una mica com allò del “vell vençut” d'Espriu que també cantava en Raimon durant la llarga i fosca nit del franquisme. Perquè hi ha un país que ja mai més no tornarà. Que s'ha acabat. O més ben dit, que ha arribat a un punt de no-retorn una vegada separades les aigües. I això que ha mort, i que per higiene caldria enterrar de seguida, és precisament aquest país xaruc, aquesta consciència nacional victimista, esporuguida, moderada, però també modelada, per l'autoodi dels perdedors de la història. Aquesta és la part dels passius que cal computar a la factura de l'1-O: un nosaltres que expira, que se'n va al pou dels temps. *Requiescat in pace.*

EL NOSTRE PARTICULAR MÓN d'ahir és la Catalunya autonòmica. I el seu cant del cigne és Duran i Lleida exclamant que l'article 155 de la Constitució espanyola, el que suspèn l'autogovern, és l'únic remei per a Catalunya si hi ha una Declaració d'Independència. El mateix Duran i Lleida, coses de la vida, que jugava a fer d'antropòleg des d'un punt de vista pragmàtic l'any 2011, com a candidat per CiU a les eleccions generals espanyoles, quan deia que els andalusos són ganduls que “es passen el dia al bar”. En fi, ja se sap: paradoxes de la tercera via i, sobretot, concòrdia entre elits.

LES FORMES DE VIDA de la Catalunya d'ahir oscil·laven entre el pujolisme i el cosmopolitisme: un país de fireta i una metròpoli moderna més crítica amb el país que amb la fireta. Ja tenen raó, ja, els altaveus del govern central quan diuen que Catalunya en segles no havia disposat de tan altes cotes d'autonomia. Però això, naturalment, és més un problema del passat de regió annexionada a Espanya que no pas un mèrit de la Transició. Les dominacions no s'han d'agrair a ningú, i menys a qui et domi-

na.

QUÈ HI HAURÀ EN LLOC del “gos mesell” (*alieni iuris*) de l'anciana Catalunya? Què el substituirà? Potser encara és massa d'hora per parlar de “l'únic senyor” (*sui iuris*) fet poble, amo de si mateix... I encara ho és perquè, amb els resultats a la mà del referèndum i una pantalla gegant al passeig de Lluís Companys, Puigdemont va decidir provar de construir un pont més. Allò del

diàleg. Caldria disposar de tota la informació per tal d'escriure un article aclaridor de les motivacions i els objectius que hi ha darrere de l'últim intent per negociar, ponderar el pes de la comunitat internacional, valorar la necessitat d'una treva per refredar els ànims i prendre el pols a la recerca de suports entre les files dels escèptics Comuns. Però em temo que en aquesta partida endimoniada un pol d'informació total no existeix i és impossible. Sigui com sigui, el cert és que ha mort un país caduc però encara no ha nascut la República.

DESPRÉS DE SET ANYS de procés mutat en processisme, després de les grans manifestacions independentistes, de les consultes desobedients al règim del 78 i de l'exercici de sobirania que representa l'u d'octubre enmig d'una injustificable i cruenta repressió, no som on érem i, tanmateix, no hem arribat enlloc. Agustí d'Hipona diria que vivim en el desert i que les nostres cases són tendes al desert. També es podria afegir que, en realitat, la terra promesa no existeix. No espera rere els nostres esforços. Més que res perquè del que es tracta no és d'esperar res. La feina és més àrdua: inventar, crear el país nou.

I AIXÍ SUSPESOS, ENCARA que més de cent ajuntaments es resisteixin a fer festa el dia de la Hispanitat, la República ha estat provisionalment congelada als despats freds de l'ètica de la responsabilitat. La de la convicció, l'altra ètica, sols es pressuposa. La paciència no és infinita, evidentment. El 155 s'acosta. Ara, i que consti: reanimar o fins i tot ressuscitar el zombi del vell poble decrepit seria l'estafa més gran imaginable. I en aquest moment, de fet, ja no se'n podria culpar l'Estat espanyol. Però el poble nou que està naixent i creixent no ho permetrà. Adeu, país xaruc.

De set en set

Anna Carreras

Ferrante ho peta

Quan parlem de llibres, el terme fenomen només respon al nombre ingent de llibres venuts. En el cas d'Elena Ferrante, s'hi

suma l'alta qualitat literària. El fenomen Ferrante creix amb un enigma: ningú ha vist mai la cara de l'autora de *L'amor que molesta*, *Els dies de l'abandonament* i *La filla fosca*, obres que Navona Editorial ha publicat en català en una traducció, per què no dir-ho, molt lluïda. Elena Ferrante és el nom fals d'Anita Raja. Segons ella, els diaris diuen mentides i la televisió és una farsa. Per això, en comptes de triar l'anonimat, escull l'absència per poder escriure en llibertat. Ferrante s'ha con-

Per ella, escriure és una seducció llarga, extenuant i plaent alhora

vertit en una sensació literària sense participar en el circ de la promoció. Per ella, escriure és una seducció llarga, extenuant i plaent alhora. Les seves són novel·les de gran potència psicològica, gens amables, fetes de gestos. Llibres que despertin reaccions visceralment perquè ella els escriu des d'un nus. La seva veritat deriva de la seva vivència, fràgil i ferroç. Tracta la maternitat com una experiència emocionant i al mateix temps terrorífica. Supera les dones trencades dels clàssics i de Simone de Beauvoir i només les esquerda. Són heroïnes del nostre temps, dones cultes que han estudiat i que es clivellen amb la pèrdua de la mare, l'abandonament del marit o l'hostilitat d'un fill. Es debiliten, és clar, són humanes. Però no volen ser dones trencades: reaccionen, s'aixequen, viuen i no estan absorbides per l'Home universal. Avui arriba a les llibreries *La frantumaglia* en català, a Navona. Llegiu el dietari d'una gran escriptora.

Sísif

Jordi Soler

